

man en Slags Fornemmelse af, at Kommunerne og Sogneraadene ikke vare synderlig glade over denne Lov om Alimenterationsbidrag til vægte Børn af 1888, men at de dog navnlig vare meget fede af, at de skulde blive ved at betale disse Underholdningsbidrag, naar Faderen var udyndret til Amerika og deslige. Det vil vistnok derfor, hvis Stemningen ikke skulde have forandret sig overmaade meget i den korte Tid, det er gaaet siden 1892, blive meget vanskeligt at komme bort fra det, som nu gælder, og tilbage til den Regel, at Forsørgelseskommunen skal betale Alimenterationsbidrag for Manden, selv naar han er udyndret. I øvrigt kan jeg kun gentage, at det glæder mig, at man er villig til at fremme denne Sag; de Enkeltheder, der kunne blive Spørgsmaal om under Behandlingen, vil man vel nok kunne komme ud over.

Johansen: Det ærede Medlem for 10de Kredts (Bosjen) udtalte, atovre i Sylvania — jeg antager, at det var derovre, han sigtede til — havde man ikke opfattet det, som om det var alle Plejebørn, der skulde ind under Tilsynet. Jeg vil gerne sige, at ovre paa Tyn have vi en anden Opfattelse, thi der ere alle uden Undtagelse komne ind under Tilsyn, hvad enten det er Kommunerne, der have sat dem i Pleje, eller det er vægte Børn, hvis Mødre have sat dem i Pleje, thi Loven siger jo tydelig og klart: alle, og det have vi rettet os efter. Der er en anden Ting, det ærede Medlem ogsaa udtalte sig om, nemlig, at det var vanskeligt at faa Tilsyn, der havde tilstrækkelig Kundskab til at kunne bedømme, om et Hjem virkelig var saadant, at det kunde anerkendes til at tage et Barn i Pleje. Dertil maa jeg sige, at det er ikke vanskeligt, thi naar man tager af Kommunens egne Behøvere, vil det altid være saa, at man der kan faa Mænd og Kvinder, der have Kundskab til Forholdene. Naar en Kommune saaledes har tre Medlemmer til at føre Tilsyn, tager den dem fra forskellige Steder, for at de kunne have det Lokalkendskab, der er nødvendigt. Det er en Erfaring, jeg har gjort hos os. Der var et Hjem, der var vant til at have Børn i Pleje, og som havde haft det i mange Aar. Det var imidlertid ophørt dermed, men ønskede paa ny at have et Barn i Pleje. Alle vare enige om, at Smaa børn havde det rigtig godt der, at der blev sørget godt for dem, og at de bleve passede godt paa alle Maader, men naar de bleve større, var det ikke noget heldigt Hjem at have dem i, fordi Livet mellem Plejeforældrene ikke var saa godt, som det kunde

ønskes. De hevendte sig da til Sogneraadet om Tilladelse til at faa et Barn i Pleje, saaledes som de havde haft det tidligere. Vi spurgte da Tilsynet derom, men de svarede: Nej, saadan og saadan vare Forholdene, og saa fik de ikke Tilladelsen. Jeg tror derfor ikke, det er vanskeligt at faa nogen, som man har det tilstrækkelige Kundskab til, og som baade i økonomisk og aandelig Henseende ere i Stand til at opdrage Barnet; saaledes, at det kan blive til Gavn baade for Barnet selv og, ogsaa for Samfundet.

Stilling: Det var kun en Henstilling, jeg vilde rette til det eventuelle Udvalg med Hensyn til de Børns Stolegang, der blive satte i Pleje. Det ærede Medlem, der indledede denne Sag, udtalte, at det hovedsagelig var paa Landet, at Børnene bleve satte i Pleje, og det har han Ret i. Der er flere Grunde, der medvirke dertil. For det første tror man, at et Barn særlig paa Landet kommer under gunstige Livsvilkår, og dernæst vil det i Reglen vise sig, at det er den billigste Maade, hvorpaa en Kommune kan faa et Barn anbragt. Grunden dertil er ikke vanskeligt at gætte. Det ligger ganske simpelt i, at naar et saadant Barn er i en Alder, hvor det kan gøre nogen Gerning, og da navnlig være Hyrdebrug, vogte nogle Kreaturer, benyttes det dertil. Det har ogsaa vist sig i de større Købstadskommuner, hvorledes dette Forhold er blevet misbrugt, idet Børnene saa godt som ikke have haft nogen Stolegang. Vel ved jeg, at der skal føres noget Tilsyn dermed, og at det ogsaa finder Sted, men naar der ikke fra det eventuelle Tilsyn, fra vedkommende Skolelærer eller Præst medfølger Attest om, at vedkommende Barn jævnlig har søgt Skolen, hvorom der jo kunde gives en udtrykkelig Bestemmelse i Loven, er der Fare for, at det har været en mangelfuld Undervisning, Barnet har faaet. — Jeg er enig med det ærede Medlem fra Odense (Koch) i, at Børn ikke maa betros til Folk, der nyde fattigunderstøttelse; det er højst forkasteligt at anbringe Børn paa denne Maade for at faa dem billigere forsorgede. Men jeg tror paa den anden Side ligesom et andet æret Medlem (Bjerre), at det vil være for haardt at berøve ogsaa dem, der faa Alderdomsunderstøttelse, Ret til at tage Børn i Pleje. Et Barns Bedsteforældre ville meget ofte være dets bedste Plejeforældre, og man bør da ikke berøve et Par gamle Folk Ret til at beholde et Barnebarn, som de maatte have haft i en Række af Aar, og maatte have faaet lært. En saadan Bestemmelse